

**KATKELMIA KIRJASTA
PUHUVAN PUUN LAPSET**
Veli Martin Keitel, 2012

Näyte ei sisällä kuvia eikä ulkoasultaan
vastaa kirjan lopullista taittoa.

Tätä tekstitiedostoa saa levittää vapaasti,
kunhan et poista etkä lisää siihen mitään.

<http://www.martinkeitel.net/puhuvapuu>

*Jos olisi vain valoa, kuinka voisit valita sen mikä on pyhää,
sillä vain pimeydestä käsin voit nähdä pyhän valon.*
(III ilm. 3:10)

Veli Martin Keitel

PUHUVAN PUUN LAPSET

**Vedenpaisumus,
Seitsemän Sinettiä
ja Sampo**

Viides Aalto 2011
Teksti ja kuvat: Veli Martin Keitel
Taitto: Lasse Ahonen

ISBN 978-952-93-0209-3
Kopijyvä Oy
Jyväskylä 2012

Sisällys

Ohjeita lukijalle

Alkusanat

Kiitokset

JOHDANTO

1. Puhuva Puu
2. Ihminen Jumalan kuvana
3. Seitsemän aikakautta kautta rantain

PUOLIPUU: KUUSI

I KALEVALAN ARKKITYYPPIEN MAAILMA

1. Egyptin yhdeksän arkkityyppiä
2. Merkitykselliset puut
3. Valoisat vanhemmat
4. Pimeän lapset
5. Tuonela

II RAUDAN SYNTY

1. Venematkan alku
2. Raudan vaiheet

III TULVA

1. Puu kaatuu
2. Hyvän ja pahan tiedon omenat
3. Maailma vinossa
4. Nooan arkku
5. Vedenpaisumus
6. Syntinen seksi

IV NELJÄ SINETTIÄ: SODAN AIKA

1. Neljän ratsun historia
2. Joukahainen ja Lemminkäinen Sammon tulessa

TÄYSIPUU: KOIVU

I KRISTUS

1. Kristustietoisuus
2. Manalasta pelastuminen
3. **Graalin malja**

II RAGNARÖK: BABYLONIN KOETTELEMUKSET

Johdanto

1. Babylonin Yhdysvallat, ilmestyskirjan ensimmäinen peto
2. Viides sinetti, informaationsota 1985–
3. Media Ilmestyskirjan toinen peto
4. Kuudes sinetti, sota totuudesta vuoden 1999 lopulta alkaen
5. Seitsemäs sinetti, Harmageddon 2003–2004

III GAIAN YLÖSNOUSEMUS

1. Pyhä avioliitto
2. 2003 – Gaiian herääminen

IV SAMPO

1. Sammon ryöstö
2. Uusi Taivas – Uusi Maa
3. Ruususen unen päättyminen

Epilogi

2002–2005: Henkilökohtaisia näkökulmia

Tutkimistani myyteistä

Liitteet

Lähdeluettelo

Aakkosellinen hakemisto

NÄYTE 1

Ruususen nukahtaminen: sata vuotta

Kuningas ja kuningatar sattuiivat olemaan poissa linnasta sinä päivänä, jolloin prinsessa täytti viisitoista vuotta. Ikävissään prinsessa kuljeskeli huoneesta toiseen, katseli linnan saleja ja kamareita ja tuli viimein vanhaan torniin. Kapeat kierreportaat johtivat pienelle ovelle. Ovi oli lukittu, mutta lukossa oli ruostunut avain.

Prinsessa kiersi sitä, ovi avautui, ja hän astui pieneen kamariin. Siellä istui vanha mummo värttinä kädessään ja kehräsi ahkerasti.

"Hyvää päivää, vanhus!" prinsessa sanoi. "Mitä teet täällä?"

"Kehrään."

"Mikä tuo kapine on, joka niin hauskasti pyörähtelee?"

Prinsessa otti värttinän käteensä koettaakseen kehrätä.

Tuskin hän oli koskettanut sitä, kun ilkeän haltiattaren ennustus kävi toteen ja prinsessa sai haavan sormeensa.

Ruususen sadussa nuoren tytön seksuaalisuuteen herääminen – ja samalla ykseystilasta ueneen vaipuminen – tapahtuu värttinän piikin pistosta. Mikä on värttinä? Se on keppi, jonka ympärille keritään kehrätty lanka ja sen päässä on terävä piikki. Tässä on selvästi samaa symboliikkaa kuin paratiisin käärmeessä, joka kiertyy Elämänpuun ympärille. Sana "kehrätä" on tietenkin perusmuodossaan "kehrä". Kehrä taas perinteisesti tarkoittaa nimenomaan tulisen auringon kehrää. Monissakin kulttuureissa auringon kehrä esitetään renkaana, jonka sisällä on 4- tai 6-sakarainen *Swastika*, pyörivä hakaristi. Kuinka ollakaan, kyseinen merkki muistuttaa kovasti rukin pyörää! Niinpä rukki ja värttinä kuvaavat hyvin paratiisin käärmettä, joka esittelee ihmiselle tulen luomisvoimaa.

Myös tornin kierteiset portaat ovat toisinto Elämänpuuta kiertävästä käärmeestä. Murrosikään astunut Ruusunen ei voi vastustaa kiusausta nousta portaita eli lähteä seuraamaan alhaalta ylöspäin kiemurtelevaa *kundaliinikäärmettä*. Se on aikuistuvan ihmisen kutsumus lähteä tutkimaan itsessään heräävää seksuaalisuutta.

Kundaliini on intialaisen opin mukaan elämänenergia, joka on kiertynyt kerälle ihmisen juurichakraan. Henkisten harjoitusten ja energiakehon puhdistamisen kautta tämä energia voidaan vapauttaa ja ottaa käyttöön. Maailmankäärme on kundaliinikäärmeen vastine globaalilla tasolla; myös maailmankäärme vapautuu, kun maapallo on parantunut ja puhdistunut.

Käärmeen pääseminen valloilleen ennenaikaisesti johtaa sen energian purkautumiseen hallitsemattomasti.* Näin käy myös, kun atomiin kahlittu voima puretaan ennen aikojaan.

[
Tiesitkö, että Kundalini oli myös asteekkien Maan jumalatar?
Kundaliinikäärme on sitoutunut nimenomaan maaelementtiä vastaavaan juurichakraan ja globaalinen käärme on todellakin yksi Maan jumalista. Mitä tämä kertoo asteekkien ja hindujen yhteisestä alkuperästä?
]

Värttinän ympärille kiertyvä "lanka" on siis käärme, joka syntyy auringon tulesta. Ja mitä seuraa värttinään koskemisesta eli käärmeen pistosta? Ruusunen ja hänen linnansa väki nukahtavat ja Ruusunen jää sadaksi vuodeksi linnan vangiksi – vaikkakin pahan haltiattaren tarkoitus oli, että Ruusunen kuolisi iäksi. Eli ei niin pahaa, ettei jotakin hyvääkkin!

Väinämöisen nukahtaminen: sata-nuotta

*Hän vaipui syvään uneen, ja syvä uni levisi koko linnaan.
Kuningas ja kuningatar, jotka olivat juuri palanneet kotiin,
nukahtivat hoviväkensä kanssa.
Linnan ympärille alkoi kasvaa tiheä ruusupensaikko.
Se kohosi vuosi vuodelta korkeammaksi ja ympäröi lopulta koko linnan,
niin että linnan katolla oleva viirikin peittyi näkymättömiin.*

Kun katsomme Kalevalan versiota Ruusunen sadusta, tulemme huomaamaan, että se selittää vedenpaisumuksen merkityksen. Pohjan Neito on Kalevalassa se "jumala", joka kehottaa ihmistä rakentamaan laivan pelastaakseen luomakunnan vedenpaisumukselta. Erona muihin myytteihin on se, että vedenpaisumus aiheutuu *itse laivan rakentamisesta!* Laivan rakennus taas symbolisoi Väinämöisen ihmiseksi tulemistä. Mistä vene rakennetaan? Yllättävää kyllä, värttinästä!

*Sillensä minä menisin, kenp' on veistäisi venosen kehrävarteni muruista,
kalpimeni kappaleista, työntäisi venon vesille, uuen laivan lainehille. (8.
runo: Veneenveistäntä)*

"Kehrävarsi" tarkoittaa värttinän vartta ja "kalvin" on vanhanaikainen pellavan muokkaamisessa käytetty terävä työkalu. Kehrävarsi ja kalvin kun pistetään yhteen, saadaan värttinä piikkeineen! Tulinen värttinä asettuu kultaisen sukkulan ja hopeisen pirran tilalle. Näillä työkaluillahan Pohjan Neito kutoi kultaista ja hopeaista, taivaallista kangasta.

Kullasta ja hopeasta (taivaallisen maailman aineettomat elementit) kudottu kangas on kaunista ja kiiltävää, mutta litteänä, kaksiulotteisena, se ei vielä luo varsinaista muotoa. Sen sijaan rukin ja värttinän avulla kehrätty villa tai pellava ("kesäuuhun untuva") on kolmiulotteista "myttyä", ja kuten totesimme, villalankakerä on atomin symboli. Antaessaan Väinölle tehtäväksi rakentaa värttinän murusista vene, Pohjan Neito pyytää siis luomaan aineellisen muodon Elämänpuun ympärille. Värttinän "muruset" ovat siten Elämänpuun sefiroita. Samalla ne ovat Lemminkäisen rakennusaineet, kuten myöhemmin käy ilmi!

Tehtävä ei osoittaudu helpoksi:

Otti värttinän muruja, kehrävarren kiertimiä, läksi veistohon venosen, satalauan laittelehon... Niin päivällä kolmannella Hiisi pontta pyörähytti, Lempo tempasi tereä, Paha vartta vaapahutti.

Kirves kilpistyi kivistä, terä liuskahti liha'an, polvehen pojan päätöisen, varpahasen Väinämöisen... Jo veri jokena juoksi, hurme koskena kohisi, peitti maassa marjan varret, kanervaiset kankahalla. Eik' ollut sitä mätästä, jok' ei tullut tulvillehen noita liikoja veriä, hurmechia huurovia polvesta pojan totisen, varpahasta Väinämöisen.

Näin siis tulva syntyy Väinämöisen vertavuotavasta polvesta. Kalevalan kehräävä mummo ei löydy linnan tornista, vaan Tuonelasta, josta Väinämöinen hakee sanoja veneen valmiiksi saattamiseksi. Tuolla myös määritellään tarkemmin, minkälaista lankaa oikein kehrätään:

Oli akka Tuonelassa, akka vanha käykkäleuka, rautarihman kehreäjä, vaskilankojen valaja. (16. runo: Tuonelassa käynti)

Kenties rautarihma ja vaskilanka ovat teräksestä ja meltorausasta tehdyt; valmis lanka tai verkko olisi siten räähkyrautainen. Suomen yleisimmät käärmeet kyy ja vaskitsa kumpikin kertovat, että käärmeitä on Suomessa pidetty "rautamaailman" eli materian symboleina (sanat *Ki* ja *vas-ki* kumpikin kuvaavat kiinteää ainetta).

Minkälaista kohtaloa Akka Väinämöiselle suunnittelee:

"Etkä täältä pääsnekänä sinä ilmoina ikänä kotihisi kulkemahan, maillesi matelemahan." Uuvutti unehen miehen, pani maata matkalaisen Tuonen taljavuotehelle; siinä mies makaeli, uros unta ottelevi. Mies makasi, vaate valvoi.

Näin myös Tuonen kehräävä Akka sadun pahan haltiattaren tavoin

vaivuttaa Väinämöisen uneen – tarkoituksena nukuttaa hänet iäisesti. Ja Väinön nukkuessa...

Kehräsi sataisen nuotan, tuhantisen tuuritteli yönä yhtenä kesäisnä, yhellä vesikivellä.

Oli ukko tuonelassa, se on ukko kolmisormi, rautaverkkojen kutoja, vaskinuotan valmistaja.

Se kutoi sataisen nuotan, tuhantisen tuikutteli, samana kesäisnä yönä, samalla vesikivellä.

Sekä Akka että Ukko kutovat nuotan, sillä tällä "vesikivellä" (vedessä karkaistu rauta tai vedestä ja maasta syntyvä keho) vallitsee sukupuolten välinen vastakkainasettelu. Kesäinen yö toisaalta viittaa valon ja pimeään yhdistämiseen (kesäinen yöhän on valoisa). Vaikka "satainen" ja "tuhantinen" ehkä tarkoittavat rautaisen nuotan suurta kokoa, voidaan aivan hyvin ajatella, että niiden koko on suuri myös ajassa.

16. runoon Lönnrot ei ole hoksannut yhdistää tarkempaa kuvausta sataisen nuotan kutomisesta, vaan on sijoittanut tämän aivan Kalevalan loppuun, 48. runoon. Siellä kuvataan, kuinka nuotta valmistetaan tulen syöneiden kalojen pyyntiä varten. Kuten todettiin, sisäkkäiset kalat ja tulet voidaan nähdä kerroksittaisena Elämänpuuna, joka on rakenne fyysisen maailman taustalla. Päälimmäisenä näistä on kaloista hurjin – hauki. Sen Väinämöinen haluaa Ilmarisen avustuksella vangita ja sitä varten hän laatii pellavasta nuotan.

"Onko liinan kylväjätä, kylväjätä, kyntäjätä, verkko valmistellakseni, satasilmä saa'akseni kalan kurjan tappajaksi, katalan kaottajaksi?"

"Satasilmäinen" nuotta on sama "satainen nuotta", jonka kutojina on esitelty Tuonen Akka ja Ukko. Ennen kutomista, verkon ainekset kuitenkin täytyy kasvattaa. Liinan eli pellavan siemen löytyy maatiluksesta kahden kannon lomasta, "Tuonen toukan kätköstä". Niinpä verkko täytyy tosiaankin laatia Tuonelan aineksista.

Siemen istutetaan palaneen purren tuhkiin Aluen järven rannalle, saviseen peltoon. Puinen pursi on toinen Sammon osista; se vastaa ilmestyskirjan toista sinettiä (tähän palataan tarkemmin tuonnempana) sekä maa- ja vesielementtien yhtymistä. Purren polttaminen tuhkaksi tuo mukaan tuli- ja ilmaelementit.

Siitä silloin taimi nousi, penssi pellavan peritöin, liina liitotoin yleni, yhtenä kesäisnä yönä. Yöllä liina kylvettihin, kuutamella kynnettiin.

Pellavan käsittely kuvataan sitten yksityiskohtaisesti. Monivaiheinen nuotan valmistus kestää kuitenkin vain tuon yhden yön:

Saipa nuotta valmihiksi, lankapaula laaituksi, perältä satoa syötä, siulat seitsentä satoa.

On hämmästyttävää, miten lähellä kyseinen rautarihmasta kehrätty "satanuotta" käsitteenä on Ruususen linnaa ympäröivää satavuotista ruusupensaikkoa, joka vangitsee Ruususen hovi sisälleen! Väinämöisen uneen vaipuva "hovi" tunnetaan nimellä *Antero Vipunen*.

Näin tarinat sopivat yhteen: Ruususen sadussa vanhan mummon hahmossa esiintyvä paha haltiatar ohjaa värttinän pyörähtämään siten, että prinsessa pistää itseään sormeen, minkä seurauksena prinsessa ja koko hänen valtakuntansa vaipuu satavuotiseen uneen – ja sulkeutuu ruusupensaikon sisälle.

Kalevalassa Tuonelan Akan palveluksessa oleva Hiisi ohjaa värttinän pyörähtämään siten, että Väinämöinen pistää itseään polveen – ja *varpaaseen*, minkä seurauksena Väinämöisen valtakunta peittyy tulvavesien (verien) alle ja Väinämöinen vaipuu uneen sataisen rautanuotan sisälle.

NÄYTE 2

4. Nooan arkku

*Ellöspä, hyvä Jumala,
elkösi sinä ikänä
luoko lasta luonnotointa
eikä aivan armotointa,
isotointa alle ilman,
emotointa ensinkänä,
niin kuin loit minun, Jumala,
minun kurjaisen kuvasit.*

*Loit kuin lorkkien sekahan,
karille meren kajavan!
Päivä pääskyille tulevi,
varpusille valkenevi,
ilo ilman lintusille;
ei minulle milloinkana,
tule ei päivä polvenansa,
ei ilo sinä ikänä!*

(Kullervon valitus, 34. runo)

Osiriksen arkku

Ihmisen joutuminen aineen vankilaan tulvavesien vietäväksi on teema, joka löytyy useista myyteistä, hieman eri tavoin kerrottuna. Selkeimmin tarina kerrotaan mielestäni egyptiläisessä luomistarustossa. Egyptissä Väinämöistä ja Joukahaista vastasivat Osiris ja Seth. Seth valmisti *arkun* Osiriksen mittojen mukaisesti ja houkutteli tämän mukaan leikkiin, jossa etsitään arkkuun sopivaa henkilöä. Osiris lankesi ansaan, Seth sulki arkun kannen ja heitti arkun sisältöineen Niiliin. Arkku ajautui rantaan Bybloksen kaupungissa Libanonissa, kohdassa jossa makea lähdevesi ja suolainen merivesi kohtaavat. Siellä se takertui ison puun juuriin. Puun kasvaessa arkku jäi rungon sisään.

Seth löysi Osiriksen ruumiin, kun siskokset Isis ja Neftys eivät olleet sitä vahtimassa. Hän paloitteli ruumiin 14 osaan ja levitti palaset eri puolille Egyptiä. Kuolleesta tuli manalan kuningas. Hänen ruumiinsa tai ainakin pään hautapaikaksi siunattiin Abydos Egyptissä.

Bybloksen kuningas teki juurissaan Osiriksen arkkua pitävästä puusta uuden palatsinsa keskipilarin. Isis keplotteli itsensä Bybloksen kuningattaren lapsenhoitajaksi vanhan naisen valepuvussa. Hän asetti pienokaisen tulisille kekäleille samalla kun liihotteli itse tämän yläpuolella pääskynen hahmossa. Järkyttynyt kuningatar tuli väliin ja tempaisi lapsen kekäleiltä. Silloin Isis paljasti oikean henkilöllisyytensä ja kertoi, että oli polttamassa pojasta pois kuolevaisuutta. Kuningatar ja kuningas nöyryivät ja osoittivat kunniaa Isikselle, kysyen mitä tämä toivoi sovitushajaksi. Isis pyysi itselleen palatsin keskipilaria. Kun pilari annettiin hänelle, palatsi romahti kasaan.

Tämä tarina on egyptiläinen versio tulvamyytistä ja se auttaa ymmärtämään koko tarinan opetusta muita vastaavia myyttejä paremmin.

Suuren puun juuriin tarttunut arkku, jonka sisällä ihminen on vankina...

Arkku tarkoittaa kuutiomaista raskasta laatikkoa, mutta selvästi arkku toimii tässä samalla Osiriksen laivana – tai *arkkina*. Molemmat sanat, arkku ja arkki, tulevat latinan laatikkoa tai kirstua tarkoittavasta sanasta *arca*. Asteekit kertoivat, että jättimäinen puu, Elämänpuu, valmistui neljän ensimmäisen maailman (auringon) jälkeen. Myös Kabbala tietää, että puu valmistui neljän maailman kautta ja että sen pohjalla asettui ”kuutiomaailma”, materian maailma Malkhut (*Väinämöisen Puhuva Puu*, s. 194). Koska tässä maailmassa ihminen on aineen vankilassa, mutta samalla tunteiden eli veden vietävänä, kuutio on samanaikaisesti arkku ja arkki! Samalla se on symboli ihmisen fyysisestä kehosta, joka on juuttunut Elämänpuun alle. Tuossa tilassaan ihminen on kykenemätön näkemään puun runkoa, latvasta puhumattakaan.

Tämä tarkoittaa myös kuoleman kokemista ja manalan virtaan heittäytymistä, mikä tarinassa ilmenee arkun joutumisena Niilin vietäväksi ja Osiriksen päätyminenä manalan kuninkaaksi. Kaiken tämän saa aikaan Seth, joka Raamatun Luciferia vastaavana on se arkkityyppi, joka johdattaa kaksinaisuuden maailmaan.

Kirjassaan *Vihkimys* Elizabeth Haich selvittää, että Jeesuksen risti on *avattu kuutio*; siinä kuution kuusi neliön muotoista sivua on avattu kaksiuotteiseksi muodoksi. Tähän ”litteään” kuutioon naulattu ihminen on aineen vankilaan kahlehdittu. Tässä kokemuksessaan ihminen näkee elämänsä syntyvän ja kuoleman välisenä viivana.

[kuva: ristikuutio]

Makean ja suolaisen veden kohtaamispaikka on ylisten ja alisten vesien,

samalla maan ja meren rajapinta (kuten Kalevalan utuinen niemi). Bybloksen puu palatsin keskuspilarina jää vaille latvaansa ja sellaisena se tukee "palatsia", joka tässä edustaa aineellista maailmaa (Prinsessa Ruususen linna tai Kalevalan Antero Vipunen). Sen asukkaat ovat kuolevaisia, mukaan lukien kuningasparin lapsi. Paluu kuolemattomuuteen käy polttavan "kiirastulen" kautta, tämä puhdistava tuli polttaa pois dualistisessa maailmassa kertynyttä karmaa. Pääskysenä Isis edustaa henkimaailmasta tulevaa viisautta ja opastusta, mutta maalliseen ajatteluun jumittuneet vanhemmat eivät ymmärrä kärsimyksen merkitystä karman puhdistajana.

[kuva: Osiriksen arkku]

Osiriksen ruumis pilkkoutui 14 osaan, mikä tarkoittaa että kuolevaiset ihmiset toteuttavat itseään 7 arkkityypin (7 chakran) kautta valossa ja pimeässä tai Jin- ja Jang-energioissa. Tämä liittyy myös babylonialaiseen tarinaan, jonka mukaan fyysinen ihminen luotiin 7 mies-naisparina (14). Ykseyskokemuksen kadottanut mies etsii ykseyttä naisesta ja päinvastoin.

[
Horuksen silmä on ns. "kolmas silmä", joka sisältää itsessään Shun ja Tefnutin, Ra'n kaksi silmää. Horuksen silmään liittyvä jumalatar on *Wadjet*, jonka hahmo on tultasyöksevä kobrakäärme (varhainen esikuva lohikäärmeelle). Wadjet kietoutuu Ra-auringon ympärille ja kobran säihähtävä syöksähdys vihollisen kimppuun kuvastaa auringon tulivoiman aggressiivisuutta. Egyptin kuninkaallisten päähineissä hyökkäysvalmis kobra tunnetaan nimellä *Uraeus* – nimi on hyvin lähellä Horusta! Horuksen silmän muotoilussa voidaan nähdä aurinko pupillina ja kobran kalanmuotoinen yläruumis pupillin ympärillä (jatkuen häntänä silmän sivulla). Silmän alla oleva kiemura on "Hod" eli *vesi* (Wadjet-nimen alkuosa; nimi voidaan kirjoittaa myös "Hodjet") ja kulmakarva on "Te" eli *ilma* (Wadjetin nimen loppuosa). Silmän alla on myös pystykeppi, joka kuvaa maaelementtiä.
]

[kuva: Horuksen silmä]

Isiksen vierailu Bybloksen palatsissa löytyy jokseenkin identtisenä kreikkalaisesta mytologiasta. Isiksen tavoin Demeter tekeytyi vanhaksi naiseksi, joka vaelsi kuolevaisten keskuuteen. Hän saapui *Eleusikseen* (egyptiläisten Byblos), jossa kuningas nimeltään *Keleos* kelpuutti hänet kuningatar *Metaneiran* palvelijattareksi. Hän jäi palatsiin hoitamaan pientä prinssi Demofonia. Tehdäkseen prinssistä kuolemattoman, Demeter syötti tälle ambrosiaa ja piti häntä öisin salaa tulisijan liekeissä. Eräänä yönä

Metaneira yllätti hänet itse teosta ja kauhistui. Demeter nosti lapsen liekeistä suuttuneena, ja sanoi että nyt lapsi jäisi kuolevaiseksi.

Kalevalan runossa 47 kuvattiin taivaallisen tulikipinän laskeutumista alas "Tuurin tupaan". Runo jatkuu säkeillä, jotka näyttävät vastaavan Egyptin ja Kreikan kertomuksia:

Äiti lastansa imetti kätkyessä vaivaisessa. Tuohon tultua tulonen jo teki pahinta työtä: poltti lapsen kätkyestä, poltti paarmahat emolta. Se lapsi meni Manalle, toki poika Tuonelahan, ku oli luotu kuolemahan, katsottu katoamahan, tuskissa tulen punasen, vaike'issa valkeaisen.

Niin emo enemmän tiesi, ei Emo manalle mennyt: se tunsu tulen manata, valkeaisen vaivutella läpi pienen neulansilmän, halki kirvehen hamaran, puhki kuuman tuuran putken, pitkin pellon pientareta.

Emo vastaa tässä Isistä / Demeteriä, joka polttaa lasta kiirastulessa, tarkoituksena kuitenkin johdattaa lapsi ulos dualistisen maailman polttavista tuskista. Tie ulos kuolevaisuudesta on neulansilmän läpi kulkeva kapea polku tai "tunneli" pellon reunalla. Tämän kaidan polun löytäminen edellyttää tulen voimien tuntemista ja hallintaa.

Kullervon veitsi

Lihalliseen elämään "vajoaminen" vaikuttaa monessa mielessä jumalten rangaistukselta heitä vastaan rikkoneelle ihmiselle. Maallistunut "syntinen" ihminen, nimettiinpä hänet sitten Sethiksi, Kainiksi, Kullervoksi, Lokiksi tai Prometheukseksi, joutuu kahlituksi aineeseen, "kiveen", ja kahleissaan hän saa kärsiä tekemistään virheistä.

Houkutellessaan Väinämöistä ensin Pohjolaan (aineen maailma) ja sitten Tuonelaan (kuoleman joki) Pohjolan Emäntä on kuin Seth, joka houkutteli Osirista ensin arkkuun ja sitten heitti arkun Niiliin. Lemminkäisen äiti ottaa Isiksen roolin Tuonelaan joutuneen Väinämöisen/Lemminkäisen pelastajana.

Kuoleman maailman kävijänä "kunnostautuu" erityisesti Kullervo, jonka siis näen Lemminkäisen varjopuolena. Kullervon tarina alkaa Untamon ja Kalervon välisestä taistelusta: Untamo tuhosi Kalervon kylän ja yritti tappaa tämän pojan, Kullervon. Kun Kullervoa ei saanut millään konstilla hengiltä, Untamo koitti saada hänestä apulaisen. Poika ei kuitenkaan osannut tehdä mitään oikein. Niinpä Untamo myi pojan orjaksi Ilmariselle ja tämän emännälle.

Lönnrot on oletanut Lemminkäisen emännän tarkoittavan Pohjan Neitoa, jolle Ilmarinen naitettiin Pohjolan pidoissa. Tämä pyhä avioliitto symbolisoi kaksinaisuuden ajan päättymistä, vastakohtien tasapainottumista. Kullervon tarina sen sijaan kertoo pikemminkin kaksinaisuuden ajan *alkamisesta*. Niinpä todennäköisemmin tämä emäntä on Ilmarisen *ensimmäinen* puoliso, aikana ennen kaksinaisuutta.

Ilmarisen emäntä passitti Kullervon ensi töikseen karjapaimeneksi metsälle – ilmeisesti epätietoisena tämän taipumuksesta epäonnistua kaikissa hänelle annetuissa tehtävissä. Jostakin syystä hän kuitenkin leipoi paimenelle evääksi antamansa leivän sisälle kiven. Katsotaanpa, mitä aineksia tuo merkillinen leipä oikein sisälsi:

Tuopa ilkoinen emäntä, sepän akka irvihammas, leipoi leivän paimenelle, kakun paksun paistelevi: kauran alle, vehnän päälle, keskelle kiven kutovi. Kakun voiti voitehella, kuoren rasvalla rakenti. (32. runo)

Kun tästä leivästä tai kakusta piirretään kuva, huomaamme selvästi siinä olevat kolme kerrosta kiven ympärillä:

[kuva: kivileipä]

Tämä on selvästikin kuvaus ihmisen eri kehoista. Sisimpänä on kaikkein tihein materiaallinen keho, kivi. Sen ympärillä ovat kaurasta maallinen keho (rääkyrauta), vehnästä astraalikeho (teräs) ja voista mentaalikeho (meltorauta). Materiaallinen "kivikeho" on se, jossa kaikki elementit taotaan yhteen. Vaikka leivän ojentaa Ilmarisen emäntä, kenties kivi on peräisin itse mestarisepältä!

[
Sanassa *kivi* näemme sumerien maallista maailmaa tarkoittavan käsitteen *Ki*. Sanassa *kaura* taas on egyptiläisten maallista kehoa tarkoittava *Ka*. Sanassa *vehnä tai behnä* löytyy sekä egyptiläinen henki *Ba* että sumerilaisten taivas *An*.

Aikaisemmin todettiin, että sana *vaaka* kertoo Ba'n ja Ka'n tasapainottamisesta. Ruotsinkielellä *baka* tarkoittaa *leipomista*. Ainakin Kullervon leipä edustaa fyysisen ja henkisen maailman yhteensovittamista!
]

Kullervon lähtö karjapaimeneksi kuvastaa siis sekin tavallaan ihmisen lähtemistä dualistiselle matkalleen aineen maailmassa. Tätä tulkintaa tukee vahvasti se, mitä tapahtuu Kullervon "miekalle" leivässä olevan kiven vaikutuksesta:

Veti veitsensä tupesta leivän leikkaeksellensa: veitsi vierähti kivehen, kasautti kalliohon; terä vieri veitsosesta, katkesi kurauksesta.

Tämä kiveen katkennut veitsi oli Kullervolle hyvin rakas ja arvokas:

Yks' oli veitsi veikkoutta, yksi rauta rakkautta, isän saamaa eloa, vanhemman varustamata; senki katkaisin kivehen, karahutin kalliohon, leipähän pahan emännän, pahan vaimon paistamahan!

Mielestäni tässä on selvä yhtymäkohta Arthurin miekkaan, joka sekini karahti kiveen kiinni. Vaikka miekka ei tuossa tarussa suoranaisesti katkennut, sen toinen puoli jäi kiven sisään, toinen sen ulkopuolelle. Näin se ainakin *jakautui* kahteen osaan.

Kullervo syytti tapahtuneesta Ilmarisen emäntää, aivan kuten kristinusko on asettanut Eevan syntipukiksi syntiinlankeamiseen. Kostoksi hän ajoi karhun ja suden emännän kimppuun. Pedot raatelivat emännän kuoliaaksi. Tunnontuskissaan Kullervo pakeni Ilmarisen luota kotiseudulleen ja löysi kuolleeksi luulemansa perheenjäsenet vanhempaa sisarta lukuun ottamatta.

Myöhemmin Kullervo tapasi tuntemattoman naisen, jonka vietteli. Sittemmin selvisi, että nainen oli juuri tuo puuttuva sisar. Tästä tiedosta järkyttyneenä nainen hukuttautui jokeen. Poika palasi äitinsä luokse masentunein mielin, itsemurhaa hautoen. Kun äiti tuomitsi tällaiset ajatukset, poika käänsi tuskaisuutensa koston ajatuksiin ja lähti Untamon perään, välittämättä kuoleman vaarasta. Isä, veli ja eloon jäänyt sisko eivät enää Kullervosta välittäneet vaan antoivat tämän mennä itsensä tappamaan. Ainoastaan äiti jäi murehtimaan.

Kullervo saapui Untamon kylään, jossa tappoi kaikki vastaantulevat ihmiset ja poltti majat matalaksi. Palatessaan hän löysi kotitalonsa niin ikään poltettuna ja perheensä surmattuna. Murheen murtamana hän lähti kävelemään ja päätyi paikkaan, jossa oli vietellyt oman sisarensa ja saattanut tämän kuolemaan. Tässä vaiheessa hän ei enää kestänyt omaa tuskaansa vaan iski miekan rintaansa.

Kullervon tarina kertoo sodan ja väkivallan seurauksista sukupolvesta toiseen. Se osoittaa, että koston kierre johtaa vain lisääntyvään väkivaltaan ja taas uusiin kostoretkiin. Tätä tietä ihmiskunta on kulkenut vuosituhansien ajan.

NÄYTE 3

Atlantis ja Aztlan

Nimi Atlantis on oletettavasti johdannainen kreikkalaisesta jumalasta Atlas. Atlas tunnetaan nykyään lähinnä maapalloa harteillaan kantavana jättiläisenä, mutta alun perin hän ei suinkaan kantanut maapalloa vaan Taivasta, ja hänen tehtävänsä oli pitää Maa ja Taivas erillään – toisin sanoen siis ylläpitää dualistista vastakohtaisuutta. Jos tämä dualistisuus lähti liikkeelle Atlantiksen tuhoutumisesta, silloin Atlas edustaa pikemminkin Atlantiksen jälkeistä aikaa kuin itse Atlantista.

Sanojen Atlas ja Atlantis etymologinen alkuperä on eurooppalaisittain epäselvä. Sen sijaan Meso-Amerikan vanhoista kielistä alkuperä voi löytyä. Sana *aztec* (asteekki-intiaani) on johdettu paikannimestä *Aztlan*, jonka toinen versio on *Atlan*. Nahuatl-kielillä Azlanin asukkaat ovat nimeltään *Aztlecatl*. Aztlania kuvataan paratiisisaareksi, joka sijaitsi luoteeseen asteekkien nykyisin tunnetulta kotiseudulta Meksikon laaksossa. Tarun mukaan esi-isät nousivat "maapallon suolistosta" seitsemän luolan kautta ja asettuivat tälle saarelle ennen vaeltamistaan kaakkoon.

Sanan Aztlan merkitys on yleisimmän käsityksen mukaan suurin piirtein "veden äärellä sijaitseva maa", mutta toinen mahdollinen käänös on "valkoisuuden paikka". Pääte "tlan" esiintyy useissa tuon alueen vanhoissa paikan nimissä, ja se tarkoittaa paikkaa tai maata. Tämä on hämmästyttävän lähellä Euroopassa yleistä maata tai aluetta tarkoittavaa sanaa *land*! Sattumaako? "Seitsemän luolaa maapallon suolistossa" voi olla taas kuvaus Elämänpuun seitsemästä elementistä, joita "suolet" yhdistävät.

Aubin codexin mukaan asteekit lähtivät Aztlanista v. 1168, mikä ei toki lainkaan sovi Atlantiksen tuhoutumisen ajoitukseen. On kuitenkin mahdollista, että tarinan tausta on paljon vanhempi ja että tässä codexissa kuvataan kenties vain vaelluksen viimeistä vaihetta.

Myöskään Aztlanin sijainti Meksikosta luoteeseen ei tuntuisi sopivan kuvioon, sillä Atlantiksen oletetaan sijainneen nykyisen Atlantin valtameren alueella; myyttisen saaren olisi pitänyt siis sijaita Meksikosta itään tai koilliseen. Korostan, että useiden muinaisten kulttuurien alkuperä näyttäisi löytyvän Keski-Aasiasta, ja tiedetään että Beringin maasilta yhdisti koillis-Aasian ja luoteis-Amerikan ennen jääkauden päättymistä. On hyvin ilmeistä, että ennen mannerten eroamista (ja tietenkin senkin jälkeen vesiteitse) on tapahtunut vaelluksia Aasiasta Amerikan puolelle, joten

Amerikan varhaiskulttuurien alkuperä voi olla Aasiassa. Tämä selittäisi pohjoisaasialaisten ja pohjoisamerikkalaisten alkuperäiskansojen yhtenevät ulkoiset piirteet. Tällöin myös asteekkien muinainen koti on voinut sijaita luoteessa, tosin paljon kauempana luoteessa kuin on yleensä ajateltu!

Mutta miten tämäkään liittyisi Atlantikseen, sillä eihän sekään toki ollut Aasiassa? Muinainen korkeakulttuuri Keski-Aasiassa on kukoistanut oletettavasti n. 7000 v. sitten ja sitä ennen. Sitten on tapahtunut jotakin, minkä vuoksi kulttuuri on levittäytynyt eri ilmansuuntiin. Monet ajattelevat, että Atlantikselta käsin lähdettiin eri suuntiin ja "siennettiin" myöhemmät korkeakulttuurit Meso-Amerikassa, Välimeren alueella ja Aasiassa. Mikäli Atlantiksen kulttuuri oli todellakin teknologialtaan niin korkealle kehittynyt kuin useissa esoteerisissa lähteissä mainitaan, heillä oli varmaankin käytössään lentoaluksia, joiden avulla suurten välimatkojen taittaminen oli mahdollista lyhyessäkin ajassa.

Oliko Atlantiksen kulttuuri olemassa sellaisena, kuin Platon, H.P.Blavatsky, Edgar Cayce ja monet muut näkijät ja filosofit sen ovat kuvanneet, ei ole kovinkaan oleellista käsillä olevan aiheen kannalta. Atlantis voidaan nähdä "työnimenä" kaikelle sellaiselle kulttuurille, joka edelsi vedenpaisumusta.

Kun mayojen Long count on tulielementin aikakausi, sitä edeltävät Elämänpuun rakenteen mukaisesti ilman, veden ja maan aikakaudet. Nämä ovat mielestäni vastaavassa järjestyksessä Lemuria, Atlantis ja "jakautunut Atlantis" eli Keski-Aasiaan, Välimeren alueelle ja Keski-Amerikkaan asettuneet uudet kulttuurit. Lemuralaiset olivat hyvin mentaalisia (ilma), atlantislaiset opettelivat tunteita (vesi) ja kirjaimellisesti hukkuivat niihin (vedenpaisumus). Uusilla kulttuurialueilla opeteltiin yhdistämään mieltä ja tunteita, tuomaan ihmisen kokemus maalliselle tasolle ja aineeseen.